

CHÀNG THỦY THỦ VÀ CÔ GÁI LÀNG CHƠI

Johnny mang hai dòng máu Mã-Lai và Anh, nhưng có nước da thật đậm. Anh ít nói và hơi nhút nhát, luôn tỏ ra nghiêm trang, chẳng chặc khiến người khác phải kính nể khi giao tiếp với anh. Trong mỗi cuộc hành trình, chuyến tàu chúng tôi thường ngừng lại ở hải cảng một nước Trung Mỹ. Hải cảng nhỏ và nghèo nhất thế giới. Một ngày tại đây, đang bận bịu khuôn vác hành lý, thì Johnny đến bên tôi và nói:

- Anh Alaino à, có bao giờ người ta cưới một cô gái điếm làm vợ không?

Vừa làm việc tôi vừa hỏi lại:

- **Nhưng là tình yêu thật hay chỉ là thứ lửa của rơm bốc cháy?**

Johnny điềm tĩnh đáp:

- Tình yêu thật đấy. Mình gặp cô ta hai lần khi tàu chúng ta dừng lại hải cảng này.

Tôi nói:

- *Gái làng chơi trước tiên là phụ nữ. Nếu hai người yêu nhau, đâu có gì ngăn trở anh và nàng thề hứa trọn đời trung tín bên nhau?*

Im lặng một chút, Johnny tiếp lời tôi:

- Tôi hơi do dự. Tôi muốn anh giúp tôi bằng cách gặp nàng. Nàng nói tiếng Tây-Ban-Nha, còn tôi lại không hiểu và nói rành tiếng này.

Tôi mỉm cười đáp:

- Được rồi. Chuyển dừng lại kỳ tới, chúng mình cùng đến nhà nàng.

Hai tháng sau, khi tàu cập bến và làm xong công tác, thi hành mọi nhiệm vụ, Johnny và tôi lấy taxi đi về nhà nàng **Melba**, cô gái làng chơi và là người yêu của Johnny.

Chúng tôi dừng lại nơi khu phố nghèo nàn dơ bẩn. Trời tối đen mà nhà nào cũng giống nhà nào, nên phải là người quen lắm mới có thể phân biệt căn nhà mình muốn tìm kiếm. Johnny tiến thẳng đến một căn nhà rồi đẩy cửa bước vào. Đó là căn nhà của Melba, sống nghề mãi-dâm, đặc biệt với các thủy thủ qua lại nơi hải cảng này.

Nàng trạc 28 tuổi. Trong khi Johnny bạn tôi tuổi đã 40. Nàng có mái tóc đen, đôi mắt thông minh và một nét đẹp dịu dàng. Nàng có 4 con với 4 chàng thủy thủ khác nhau. Hiện tại nàng giao các con cho một gia đình chăm sóc.

Ban đầu chúng tôi hơi ngỡ ngàng và lúng túng. Nhưng Johnny nhất định đi thẳng vào đề. Anh nói với Melba:

- Đây là bạn anh. Anh muốn bạn anh và em nói chuyện với nhau. Em hãy hoàn toàn tin tưởng nơi bạn anh. Bạn anh sẽ giải thích cho em hiểu rõ mọi chuyện.

Melba đưa tôi sang phòng bên cạnh. Tôi nói với nàng về tình yêu Johnny dành cho nàng. Đáp lại, nàng cũng bày tỏ cho tôi biết mối tình nàng dành cho Johnny. Nàng yêu chàng, không phải chỉ nguyên vì lý do Johnny cung cấp một nửa tháng lương của chàng cho nàng nuôi nấng 4 đứa con.

Trên đường trở lại bến tàu, chúng tôi cùng đồng ý phải đợi thêm một thời gian. Bằng giọng điềm tĩnh thường lệ, Johnny nói với tôi:

- Anh biết không, nếu chúng tôi cưới nhau, tôi muốn nàng phải chấm dứt nghề mại-dâm.. Nhưng hoàn cảnh thật khó. Trong lúc tôi lênh đênh trên biển cả thì rất có thể nàng sẽ rơi vào nếp sống cũ .. Vậy xin anh làm ơn cho tôi biết ý kiến: có nên quyết định cưới nàng làm vợ không?

Tôi lại đóng vai "ông mai bất-đắc-dĩ" nhưng nhiệt tình giúp đỡ bạn.

Lần ghé bến tiếp theo đó, trước mặt tôi, cả hai cùng thề hứa trọn đời yêu nhau. Một ý tưởng bỗng loé lên trong đầu, tôi đặt câu hỏi:

- Bây giờ quý vị muốn công khai bày tỏ tình yêu, hay chỉ muốn yêu nhau cách lén lút?

Cả hai đồng ý phải chính thức làm lễ thành hôn nơi nhà thờ, vì cả hai đều là tín hữu Công Giáo.

Tôi đứng ra thu xếp mọi sự để hôn lễ được cử hành nơi nhà thờ xứ của hải cảng .. Buổi lễ diễn ra thật đơn sơ nhưng cũng thật cảm động. Sau lễ cưới, một mình tôi trở lại tàu, còn Johnny từ giã ngành hàng hải và ở lại xây tổ uyên ương với người phụ nữ chàng yêu mến.

Bốn năm sau, tôi ghé cảng và đến thăm đôi vợ chồng. Họ mua căn nhà cách xa cảng, nơi một nông trại nhỏ và sống hạnh phúc với 4 đứa con. Johnny và Melba kết tinh sự trung tín giữa hai nghề nghiệp hầu như không thể trung tín: nghề thủy-thủ và nghề mại-dâm.

Câu chuyện trên do anh Alaino người Á-Căn-Đình kể. Anh làm việc trên chiếc tàu chuyển hàng hóa từ Argentina (Nam Mỹ) sang Alaska, nằm ở Tây Bắc vùng Trung Mỹ. Mỗi cuộc hành trình kéo dài từ một đến hai, ba tháng.

(Charles Lepetit, "MES AMIS LES PAUVRES", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 46-49).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt